

DÖBLING

Ilia Mihálynak

„S nem különben, mint a' kiégő
üstökös csillag

piszonyú forgásában se határt se
utat nem tart,

de mint átok a' végtelen üregben
maga magát

memészti 's napsystemákat rendít
meg, úgy bolyong

pcél 's törvény nélkül a hazátlan,
hiv jobbágyokat

csábit el, megelégedett polgárba
nyugtalan

bizalmatlanságot önt 's végre
maga kétségbe esvén

nem ritkán önkezivel végzi
örömtelen életét.”

(Széchenyi István: Hitel)

Beh jó hogy el van zárva minden ablak
beh jó hogy itt benn minden óra áll
míg így marad nem férközhet be hozzám
a park ösvényein settenkedő halál

[illegible]

Aludj aludj ne
 ébredj fel soha
 a hold ezüstlő
 ingalapja lassan
 plengjen csak a
 részvéttelen magasban
 tebenned végre
 minden óra áll
 nem láthatod hol
 erdőkkel sötétlik
 mint
 ágyékszőrzettel a láthatár
 megnyílt a
 menny és méhéből kihullott
 már éhesen
 bög a kisdéd halál
 nem hallod mert
 számodra nincs halál
 hallgass csak és
 szorosra zárd a szádat
 különben belső
 éjed szerteárad
 és nem lesz
 többé napja a világnak
 nyugodj meg
 Döbling anyaméh s te a
 Sátán magzata
 el ne hagyd soha

[illegible]

III

Mióta ülök e karszékben nem tudom
Magyarország nincs többé már csak bennem él
ülök hát mozdulatlanul nehogy elrebbentsem folyóit
a havasok cukorsüvegét föl ne nyalják
a hajnalok ülök csak mozdulatlanul
a függönyök elvonva nem hallhatom a závarzatok
zörgését ülök csak és ringatózom
mint egykor rosszul ácsolt tutajon az Al-Dunán
bolond-sityakom félrecsapva hetykén ülök és ülök
a holdfény hágcsója előtt csak fel kellene állnom
s megindulhatnék fölfelé elhagyhatnám örökre
e világot e poklot ám én szólitom
szolgáimat még szorosabbra azt a függönyt
ne lássak semmit ne lássam a semmit
mi is lehetne még az ablakon túl

Mint a kiégő üstökös mely iszonyú
forgásában se határt se utat
nem tart de átokként a végtelen
űrben maga magát emészte nap-
rendszereket rendít meg úgy bolyongnak
cél s törvény nélkül a hazátlanok
most én is így bolygok fényt vérző csillag

és iszonyú csóvám forog forog

Mi is lehetne még az ablakon túl
ne lássak semmit ne lássam a semmit
még szorosabbra azt a függönyt szólitom
szolgáimat a világot a poklot
elhagyhatnám örökre és megindulhatnék fölfelé
a holdfény hágcsóján csak fel kellene állnom
s csak ülök és ülök bolond-sityakom félrecsapva hetykén
s ringatózom mint egykor rosszul ácsolt
tutajomon az Al-Dunán s nem hallom a závarzatok
zörgését felnyalják a hajnalok
a havasok cukorsüvegét elrebbentették folyóimat
Magyarország csak bennem él nincs többé nem tudom
mióta ülök e karszékben iszonyú
forgásomban se határt se utat
nem tartva magam magamat emésztve
cél és törvény nélkül bolyongva mint
kiegő csillag Isten eldobott
kesztyűjét csóvámát vonszolva a
végtelen űrben mozdulatlanul
ülök csak ülök karszékemben és
szemem lezárva ajkaim lezárva

IV

Egy hosszú-hosszú kátránnyal befestett
deszkakerítés és előtte a
sikátor ernyedt magatehetetlen
porában futkározó kutya

Sovány gacsos lábak fakóvörös szőr
ernyővázként nyíló-csukódó bordák
Nápolyban láttalak vagy Debrecenben
te loholtál le és föl Magyarország

Mit kutakodtál boldogabb fogakkal
lerágott Európa-csontokat
szaglászta félszegen az éjszaka
kátrányával bemázolt Mennyország-falat

De rés sehol de rés akkorka sem
amin egyetlen csillag fénye át-
türemlik szűkölünk csak Európa
küszöbeitől elvert kutyák

Rohangásztál le-föl míg meg nem untad
mindegy Nápolyban-e vagy Debrecenben
aztán elült a fölvert fénytelen por
elkultogtál a szürkületben

$$\frac{1}{V} \int_V \rho(\mathbf{x}) d\mathbf{x}$$

Döbling Döbling éjfél üt az óra
 összeér két villám-mutatója
 Döbling Döbling Döbling dől a zápor
 reszket a föld varangy-iszonyától
 megrázkódik holtjait kihányja
 csontszilánk-eső zuhog a tájra
 Döbling Döbling éjfél üt az óra
 összeszikrázik két mutatója
 bokor-csontparipát regulázva
 lovagol az erdők őszi váza
 hadonásznak ördögmancsok ágak
 angyalhaj-viharba markolásznak
 Döbling Döbling Döbling dől a zápor
 reszket a föld varangy-iszonyától
 poklok és a mennyek összezsapnak
 villám reccsen és kettéhasadnak
 felhő-angyalingek angyalborda-
 xilofont ver a sátáni horda
 harangszoknyák alá nyúl a dögnép
 kitépi a kongás ágyékszőrét

Döbling Döbling éjfél üt az óra
összeforr két villám-mutatója
súlyos kriptafedelét a holdnak
félrehengerítették a holtak
s mélyéből sivalkodva kitörnek
az Orion-csillagbeli szörnyek
előzönlík a levert vidéket
Haynau- és Bach-pofájú rémek
Döbling Döbling Döbling dől a zápor
függöny lebben ablakom kitárul
s bandái a felbőszült dögöknek
rozzant karszékem körül pörögnek
orromat fricskázzák és röhögnek
s óbégatnak te tetted te tetted
te aki e népet fölemelted
tenkezeddel sírba is te lökted
Döbling Döbling éjfél üt az óra
csótányként bagzik két mutatója
s míg összetapadnak bűdös kéjben
seregek rohamoznak az éjben
ágyú morran és dörög a dobbőr
jönnek föld alól és fellegekből
a vetések lángtalppal taposva
sercegve ég az Isten-borosta
Döbling Döbling Döbling dől a zápor
csárdás döng a föld-ég reng a tánctól
röpülnek a párok vígan ropja
akasztott emberrel a bitófa
dübörög a csárdás lángban állnak
villámsújtva a nagycenki hársak
Döbling Döbling éjfél üt az óra
elszenesedik két mutatója
Döbling Döbling Döbling dől a zápor
megrázkódom varangy-iszonyától
Döbling Döbling megszökött az Isten
pisztolyon az ujjam mint kilincsen
Döbling Döbling Döbling angyalborda-

xilofont ver a sátáni horda
Döbling Döbling köröttem pörögnek
Haynau- és Bach-pofáju szörnyek
Döbling Döbling Döbling dől a zápor
dübörög a tánc a deszka lángol
Döbling Döbling összekapaszkodva
angyallal az ördög ropja ropja
Döbling Döbling Döbling körbefognak
s óbégatnak rémek és a holtak
te tetted te tetted és röhögnek
fölemelted sírba is te lökted
zápor dől a pokol tüze lángol

LUCSOK S PERNYE MARAD A VILÁGBÓL

VI

Mióta ülök e karszékben nem tudom
elmúlt az éj és elszállt a vihar
virrasztásommal Isten mit akar
azt sem tudom élelem vagy álmodom
és csigaként tapogatózva lassan
mászik már elnyűtt függőnyeimen
a hajnalfény a nyálkás fürtelem
s minden a megszokott elunt alakban
írószerek s a könyvek szétdobálva
az asztalon a pohár peremére
mint tüdőbeteg felköhögött vére
vörösbor szárad sarkukig kitárva
az ablakaim de már nem az éj
poklára nyílnak messze-messze jár
a zivatar a kísértő halál
s nincsen pokol mert nincsen semmi sem
nem fegyver csörren és nem ló dobog
nap-zsandár váltja csak hold-silbakot
nincsen pokol mert pokolibb a menny

Mint a kiégő üstökös mely iszonyú
forgásában se határt se utat
nem tart de átokként a végtelen
üregben magát emészelve halad
kiégő csillag ezt az aluvó
naprendszer újra megrendítenéd
aludj inkább és hunyj ki jeltelen
amíg a virradat vörös csuklyás bakó
az égi vérpad grádicsára lép

← [Előző](#)
[Következő](#) →